

SERIA COGHEART

CORINT JUNIOR

INIMĂ CU CHEIȚĂ

PERICOL și CURAJ
într-o ULUITOARE AVENTURĂ

PETER BUNZL

Robert deschise brusc ușa atelierului tatălui său și Rașeză vulpea defectă pe bancul de lucru, în mijlocul camerei. Rânduri întregi de unelte din alamă și de cadrane de ceasuri sclipeau în lumina de gaz, aruncând umbre care pâlpâiau pe pereți.

Robert examinează rana animalului. Sub stratul de protecție exterior, făcut din pânză de sac, acolo unde partea de sus a piciorului vulpii se prindea de omoplatul metalic, tijele și capetele șuruburilor care făceau legăturile erau distruse, iar celelalte piese se topiseră laolaltă, formând o umflătură. Era gata să se apuce de treabă când simți că mai era cineva în cameră și se uită în jur.

Tatăl lui stătea în prag, cu brațele încrucișate peste piept și cu o expresie ironică.

— Ce ai acolo, fiule? întrebă Thaddeus.

— O mecano-vulpe.

Robert se dădu la o parte, astfel încât tatăl lui să vadă mai bine despre ce era vorba.

— Am găsit-o ascunzându-se pe stradă. O urmăriseră niște oameni prin sat. Cred că au împușcat-o.

Se opri aici, pentru că nu mai știa ce să spună. Tot ce spusese era lipsit de sens. De ce ar împușca cineva un mecanimal?

— Hai să vedem despre ce e vorba.

Thaddeus se apropie și examinează mecanimalul. Își puse ochelarii și studie cu atenție piesele sparte vizibile sub blana făcută din pânză de sac, acum sfâșiată.

— Am mai văzut o singură dată astfel de lucrătură, murmură el. După piesele astea delicate și mici, aș spune că specialistul care a făcut această creatură este profesorul Hartman de la conacul Brackenbridge.

— Adică tipul acela retras? întrebă Robert, uluit. Cel care își spune Grantham?

— Chiar el, spuse Thaddeus. Numele lui real e Hartman — dar eu sunt singurul din sat care știe asta.

Se uită la vulpe.

— Încotro ziceai că se ducea?

— Către est, spuse Robert.

— Atunci într-acolo e, zise Thaddeus masându-și tâmplele. Ce e asta?

Găsise ceva: o trăistuță de piele, sub gulerul din blană tocită de la gâtul mecanimalului.

Thaddeus deschise trăistuța și scoase un plic cu urme de glonț. Pe fața plicului, cu litere șterse, pătate cu ulei, era scris un cuvânt: *Lily*.

— Da, desigur, spuse el. Trebuie să fie a fiicei profesorului.

— Are o fiică? spuse Robert.

Thaddeus încuviință.

— Cred că acum e la internat. Și în mod sigur nu am întâlnit-o niciodată. Când e acasă, profesorul o ține închisă.

— De ce?

Thaddeus puse scrisoarea și trăistuța într-un capăt al bancului.

— Păi, nu știu, bănuiesc că este exagerat de protector. A rămas fără mamă când era încă mică — înainte să se mute în Brackenbridge, după care, multă vreme, a fost foarte bolnavă. Poate că de asta i-a făcut și animalul?

Robert putea înțelege o astfel de situație. Știa cum era să crești fără mamă. Deși avea senzația că Thaddeus voia să spună că mama lui Lily murise, nu că plecase în altă parte, așa cum făcuse mama lui. Nu își putea aminti când luase hotărârea să nu mai pună întrebări despre mama — probabil în momentul în care tata refuzase să îi dea un răspuns clar. Se pare că toate familiile aveau secrete, fie vesele, fie triste.

Își mută privirea de la vulpe la scrisoarea lui Lily, din mâna tatălui său.

— Crezi că ar trebui să o deschidem?

Thaddeus scutură din cap.

— Niciodată nu se deschide corespondența altor persoane, Robert. Poate să i-o ducem?

— Și ajutăm și vulpea, da? spuse Robert. Mă tem că, dacă nu o ajutăm, o să se oprească pentru totdeauna.

Thaddeus se gândi la asta.

— Și zici că o urmăreau niște bărbați? Iar nava lui John e dată dispărută. S-a... prăbușit? Mă întreb dacă e înțelept să ne băgăm în povestea asta... Sună periculos.

Robert se așază pe taburetul de lângă tatăl lui.

— E ceva care are nevoie de reparații, iar tu spui întotdeauna: „Dacă ceva are nevoie de reparații...”

— ...trebuie să facem tot ce putem ca să reparăm, indiferent cât costă asta. Ai dreptate, sigur că da.

Thaddeus îi aruncă fiului său o privire obosită.

— Se întâmplă atâtea lucruri îngrozitoare pe lumea asta, nu-i așa? Violență contra mașinăriilor și a oamenilor. Și uneori e mai simplu să cedezi sau să nu te implici. Dar presupun că, fără aceste rele, nu am avea ocazia să facem fapte bune. Or, ceea ce contează e să faci fapte bune. Deși uneori poate fi extrem de înspăimântător...

Thaddeus se opri și bătu cu șurubelnița în bancul de lucru, gânditor.

— Nu e ușor să îți depășești frica, Robert. Marile bătălii sunt câștigate de cei cu inima vitează.

Se uită la vulpe.

— Acum, hai să reparăm asta, ce zici? Sau și-a trăit ultimul ticăit? Ia să vedem...

Deschise sertarul de la bancul de lucru și scoase un sul de piele, pe care îl desfăcu, lăsând să se vadă formele bine definite ale sculelor — rânduri întregi de șurubelnițe, ace și pensete de ceasornicar, fiecare puse separat, în propriul buzunar de piele. Dintr-un

alt sertar scoase diverse borcane de sticlă cu șuruburi și roți zimțate micuțe, pe care le așeză unul lângă celălalt în spatele sulului cu scule. În cele din urmă, își luă ochelarii cu lupă agățati într-un cui, pe perete, și îi puse pe nas, clipind cu ochii lui mari, albaștri. Cu o pensetă, lărgi gaura produsă de glonț în piciorul mecanismului, îndepărtând blana făcută din pânza de sac, acum îmbibată cu ulei, pentru a examina piesele din interior.

Robert stătea pe vârfuri și se uita peste umărul tatălui său, încercând să vadă cât de mari erau stricăciunile. În spatele omoplatului, glonțul lovise și deformatese mecanismul interior al animalului, lucrat din piese foarte bine angrenate. Își croise drum distrugând arcurile și roțile zimțate, înainte să se înfigă adânc într-o placă metalică îndoită.

— E o reparație serioasă, zise Thaddeus.

— Dar o poți face? întrebă Robert.

Ceasornicarul încuviință.

— Da, dar o să ia timp. Și o să am nevoie de ajutorul tău. Du-te și adu toate borcanele cu roți zimțate de cupru și cu arcuri de ceas; dacă nu sunt destule, adu și câteva ceasuri vechi, putem lua din ele piese vechi.

— Imediat.

Robert începu să strângă din diferite colțuri ale atelierului piesele de care aveau nevoie, în timp ce Thaddeus luă șurubelnița și se apucă de lucru la mecano-vulpe.